

Audiovisual Accessibility for the Deaf and Hard of Hearing in Iran

Farzaneh Shokoohmand

Ferdowsi University of Mashhad, IRAN

and

Masood Khoshsaligheh (Corresponding Author)

Ferdowsi University of Mashhad, IRAN

دسترسی ناشنوایان و کم‌شنوایان به رسانه در ایران

پژوهش حاضر ابتدا به چگونگی بستر قانونی حق دسترسی همگان به رسانه در ایران می‌پردازد. سپس اقداماتی را که تاکنون در خصوص دسترسی نا/کم‌شنوایان به رسانه در ایران صورت گرفته و همچنین رضایت کاربران را از این اقدامات مورد بررسی قرار می‌دهد. یافته‌های این پژوهش نشان می‌دهند که در قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران به حقوق افراد دارای نیازهای خاص، به ویژه حق دسترسی به رسانه اشاره مستقیمی نشده است. همچنین، قانون جامع حقوق معلولین و کنوانسیون حقوق افراد دارای معلولیت با وجود نقش مؤثری که در ارتقاء کیفیت زندگی این افراد داشته‌اند، در زمینه حق دسترسی به رسانه عملکرد مطلوبی نداشته‌اند. در ایران تاکنون از دو شیوه زیرنویس و ترجمه به زبان اشاره به منظور دسترسی ناشنوایان و کم‌شنوایان به رسانه استفاده شده است. این اقدامات به درخواست نهادهای کشوری به منظور اجرای قانون و زیرنظر متخصصان صورت پذیرفته‌اند و به همین دلیل از کمیت و کیفیت رضایت‌بخشی برخوردار نیستند و نتوانسته‌اند انتظارات جامعه ناشنوا و کم‌شنوای ایرانی را برآورده کنند.

کلیدواژه‌ها: دسترسی به رسانه، ناشنوایان و کم‌شنوایان، قانون‌گذاری، اقدامات، دریافت.

Audiovisual Accessibility for the Deaf and Hard of Hearing in Iran

Farzaneh Shokoohmand

Ferdowsi University of Mashhad, IRAN

and

Masood Khoshsaligheh (Corresponding Author)

Ferdowsi University of Mashhad, IRAN

ABSTRACT

This article aims to describe the legal status of media accessibility in Iran, take a close look at the actions that have been taken regarding media accessibility and find out how the d/Deaf and hard of hearing (DHH) are satisfied with the existing audiovisual media accessibility services. This study reveals that the Constitution of the Islamic Republic of Iran contains no direct reference to rights of people with special needs, particularly to the right of media accessibility. Furthermore, the Comprehensive Disability Rights Act and the Convention on the Rights of Persons with Disabilities (CPRD), despite having an impressive role in enhancing the life quality of people with special needs, have not been followed with adequate commitment. Subtitling for the d/Deaf and hard of hearing (SDH) and sign language interpreting (SLI), as the two assistive modalities of audiovisual translation (AVT), have been used to enable DHH to access audiovisual materials. However, these actions have not been implemented by the government regulation and supervised by experts; in consequence, they fall short of the proper standard in terms of both quantity and quality and cannot meet the expectations of the Iranian DHH community.

KEYWORDS: media accessibility, the deaf and hard of hearing, legislation, actions, reception